

Warszawa, 23 lutego 1935 r.

URZĄD PATENTOWY

A63c 5/12

2

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20935.

Einar Axel Lundström
(Stockholm, Szwecja).

Kl. ~~77 b~~, 15/02

77 b 5/12

Narty i sposób ich wyrobu.

Zgłoszono 7 kwietnia 1933 r.

Udzielono 11 stycznia 1935 r.

Pierwszeństwo: 30 listopada 1932 r. (Szwecja).

Przedmiot wynalazku niniejszego stanowią narty, zaopatrzone w okładzinę z materiału błonnikowego, np. z masonitu. Materiał błonnikowy przygotowuje się w ten sposób, że rozdrobnione drzewo poddaje się działaniu pary wodnej pod dużym ciśnieniem, następnie obniża się gwałtownie ciśnienie i otrzymany materiał stłacza na gorąco.

Sposobem według wynalazku można zarówno stare narty, jak też i świeżo wyrobione, niewygięte narty zaopatrzyć w okładzinę z masonitu. Okładziny stosuje się przede wszystkim na spodzie narty, na całej jej długości lub na jej części, można jednakże umieszczać je też na wierzchu narty lub też zarówno na wierzchu, jak i na spodzie. Można również stosować kilka warstw masonitu.

Przed umieszczeniem na narcie można materiał okładziny nasycić środkami do pierwotnego nawoskowывania. Najlepiej jest, oczywiście, środki te, np. smołę, wosk, olej lub parafinę, wprowadzić do tworzywa już przy jego wyrobie, aby masonit, względnie podobny materiał, był wymienionymi środkami całkowicie przesycony. Materiał błonnikowy wymienionego rodzaju, np. masonit, nie posiada włókien wyraźnie znanego kierunku, wobec czego nie ma on dążności do wypaczania się pod działaniem wilgoci lub suszenia, a więc zapobiega tem samemu wypaczeniu się gotowej narty drewnianej. Poza tem tworzywo to jest bardzo twarde i wytrzymałe i przypomina pod tym względem zupełnie drzewo hikory. Narta, wykonana z drzewa brzoźowego i zaopa-

trzona w okładzinę według wynalazku, odpowiada pod względem wytrzymałości nartcie z hikory, a nawet ją przewyższa, oprócz tego zaś jest znacznie tańsza.

Przykład wykonania narty drewnianej z okładziną według wynalazku jest przedstawiony na rysunku, na którym pokazano nartę w przekroju.

Narta drewniana 1 jest nieco cieńsza od dotychczas używanych nart drewnianych. Od spodu narta jest zaopatrzona w okładzinę z masonitu, złożoną z dwóch warstw 2 i 3. W zewnętrznej warstwie 3 od spodu jest wykonany rowek 4. Warstwy 2 i 3 są umocowane na nartcie 1 zapomocą kleju, odpornego na działanie wody, a rowek 4 jest wykonany zapomocą frezarki, aczkolwiek można go też, oczywiście, wytłoczyć w okładzinie podczas jej wyrobu. W niektórych przypadkach można zastosować kilka rowków 4, zwłaszcza w nartach, przeznaczonych do skoków.

Okładziny na nartach umieszcza się w następujący sposób. Do drewnianej, niewygiętej narty przykleja się okładzinę, ewentualnie w dwóch warstwach, poczem, zanim klej wyschnie, zaciska się nartę razem z okładziną w przyrządzie naprężającym, aby narta otrzymała tak zwane „sklepienie”, czyli nieznaczną wypukłość w kierunku podłużnym, oraz aby koniec narty został wygięty. Gdy klej całkowicie wyschnie, obluźnia się urządzenie naprężające, przyczem narta zachowuje kształt, jaki jej został nadany w tem urządzeniu. Przy wyginaniu nart, zaopatrzonych w okładzinę według wynalazku, nie potrzeba stosować zabiegów, koniecznych przy wyrobie zwykłych desek narciarskich, a mianowicie suszenia świeżego półfabrykatu narty w urządzeniu naprężającym w celu otrzymania sklepienia, oraz rozmiękczenia narty w gorącej kąpieli wodnej w celu wygięcia końców. Jest to możliwe dzięki temu, że grubość narty, zaopatrzonej w okładzinę, ze względu na większą wytrzymałość, może być

znacznie mniejsza, a dzięki temu jest ona o wiele bardziej giętka niż narta, wykonana zwykłym sposobem. Jak wspomniano, okładzinę według wynalazku można również nałożyć na nartę, wykonaną w zwykły sposób, względnie na stare używane narty.

Narty, zaopatrzone w okładzinę z masonitu, przesyconego środkami woskującymi, wymagają tylko powierzchniowego powleknięcia parafiną lub innym smarem, dostosowanym do danych warunków atmosferycznych i do właściwości śniegu, nie wymagają natomiast wcale staranniejszego woskowania na gorąco, dzięki czemu niema żadnego niebezpieczeństwa podczas smarowania.

Jak wspomniano, można stosować jedną lub kilka warstw okładziny, a gdy jest to potrzebne można jedną warstwę zdjąć i niewielkim kosztem zastąpić ją inną warstwą. Okładzina według wynalazku może być również umieszczona na górnej powierzchni narty, a mianowicie na nartach do skoków. Aby klej, odporny na działanie wody, lepiej trzymał, można powierzchnie sklejać przed pokryciem klejem uczynić chropowatymi lub wykonać na nich rowki. Należy zauważyć, że płytki z masonitu można łatwo skleić razem lub nakleić na drzewo, aniżeli dwa kawałki drzewa, tak że i pod tym względem okładzina według wynalazku jest lepsza od dawniej stosowanych okładzin.

Narta, zaopatrzona w okładzinę z masonitu lub podobnego materiału, może być poza tem wzmocniona innem mocnem i sprężystem tworzywem.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Narta, znamienna tem, że jest zaopatrzona od spodu lub zwierzchu, na całej swej długości lub w części, w okładzinę z masonitu lub podobnego materiału błonnikowego, nałożoną ewentualnie w kilku warstwach.

2. Narta według zastrz. 1, znamiennej tem, że jest zaopatrzona w okładzinę zarówno od spodu jak też zwierzchu.

3. Narta według zastrz. 1 lub 2, znamiennej tem, że jest zaopatrzona w okładzinę z materiału błonnikowego, przesyczonego przed ostateczną obróbką środkiem woskującym, np. smołą, woskiem, olejem i t. d.

4. Sposób wyrobu nart według zastrz. 1 lub 2, znamiennej tem, że okładzinę z masonitu lub podobnego tworzywa przykleja

się do gotowej narty drewnianej lub jej półfabrykatu zapomocą kleju, odpornego na działanie wody, poczem bezpośrednio jeszcze przed zaschnięciem kleju, zaciska się nartę w przyrządzie naprężającym, w celu odpowiedniego jej wygięcia, i utrzymuje ją w stanie naprężonym aż do całkowitego zaschnięcia kleju.

Einar Axel Lundström.

Zastępca: K. Czempiński,
rzecznik patentowy.

